

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobkyne **J.**, bytom v H., *zastúpenej JUDr. J., advokátom so sídlom v H.*, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Prešove** so sídlom v Prešove, Námestie mieru č. 3, *zastúpenému JUDr. M., advokátom so sídlom v K.* o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 14. júla 2006, číslo: 2006-337/2758-4/SP-VB, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 13. júna 2008 č. k. 3S/17/2006 - 33, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13. júna 2008 č. k. 3S/17/2006 - 33 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 14. júla 2006, číslo 2006-337/2758-4/SP-VB, ktorým žalovaný odvolanie zamietol a rozhodnutie Mesta Humenné zo dňa 5.4.2006 číslo 11051/04/Výst. 2474/04-SE potvrdil. Uvedeným rozhodnutím Mesto Humenné ako príslušný stavebný úrad vydal dňa 5.4.2006 pod číslom 11051/04/Výst. 2474/04-SE rozhodnutie, ktorým nariadil žalobkyňi odstrániť časť stavby „rodinný dom + garáž, pivnica a garáž + oplotenie“ – celé navýšenie oplotenia v dĺžke 19,6

metra do úrovne pôvodného oplotenia na pozemku parcela č. KN X. (západná časť pozemku popri rodinnom dome č. súpisné 1596), ktoré bolo zrealizované v rozpore s povolením vydaným Mestom Humenné dňa 2.12.2003 pod číslom 10020/03-Výst. 2274/03-SE, právoplatné dňa 9.3.2004 podľa § 88a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“).

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že nepovolená časť stavby je v súlade s verejným záujmom. Žalobkyni nič nebránilo predložiť požadované doklady tak, ako to bez akýchkoľvek výhrad doložila pred vydaním stavebného povolenia, aj v prípade spochybnenia, či sa naozaj jednalo o obytnú kuchyňu, jej nič nebránilo zúčastniť sa pracovného rokovania zvolaného žalovaným na deň 21.6.2006, v rámci ktorého bola vykonaná obhliadka rodinného domu manželov Prokopových, vrátane obytnej kuchyne, prípadne dodatočne nahliadnuť do spisu žalovaného.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala žalobkyňa odvolanie. Žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil a jej žalobnému návrhu vyhovel, teda aby rozhodnutia správnych orgánov tak prvého ako aj druhého stupňa boli zrušené a aby vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie Mestu Humenné. Uviedla, že rozhodnutie Krajského súdu v Prešove považuje za nesprávne, keďže správne orgány – tak Mesto Humenné ako aj Krajský stavebný úrad v Prešove – vydali rozhodnutie v správnom konaní bez náležitého zistenia skutkového stavu rozhodujúceho pre posúdenie veci. Ich rozhodnutia boli preto predčasné. Nedostatočného zistenia skutkového stavu veci v takom rozsahu, aby bolo možné vydať meritórne rozhodnutie v správnom konaní, žalobkyňa videla v tom, že dodnes podľa jej názoru nebola zodpovedaná otázka, či kuchyňa susedov spĺňa podmienky obytnej kuchyne. Na túto otázku, či ide alebo nejde o obytnú kuchyňu, neodpovedal ani krajský súd v napadnutom rozhodnutí. Či ide alebo nejde o obytnú miestnosť podľa jej názoru nemožno založiť len na konštatovaní. Musí to vyplývať z určitých objektívnych zistení aplikovaných na konkrétnu technickú normu. V súdenom prípade ani Mesto Humenné ani Krajský stavebný úrad v Prešove ale ani Krajský súd v Prešove podľa jej názoru neuvádzajú, prečo by mala byť kuchyňa susedov obytnou miestnosťou. Bez zodpovedania podľa nej tejto základnej otázky nemožno od nej spoľahlivo požadovať vykonanie ďalšieho dôkazu, teda doloženia diagramu presvetlenia obytnej kuchyne susedov, a to z toho dôvodu, že za daného dôkazného stavu nemožno posúdiť odôvodnenosť vykonania tohto dôkazu, lebo vyhotovenie diagramu presvetlenia kuchyne susedov by bolo na mieste až po vyriešení otázky, či táto kuchyňa je alebo nie je obytnou miestnosťou. Preto žiadala, aby najvyšší súd jej odvolaniu vyhovel.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 214 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a zistil, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie správneho orgánu, ktorým rozhodol – nariadil odstrániť časť stavby – celého navýšenia oplotenia v dĺžke 19,6 metra do úrovne pôvodne povoleného oplotenia, zrealizovanej v rozpore so stavebným povolením podľa § 88a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb..

Z obsahu spisového materiálu ďalej vyplýva, že rozhodnutím Mesta Humenné ako príslušného stavebného úradu, číslo 10020/03/Výst.2279/03-Se zo dňa 2.12.2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 9.3.2004, bolo pre žalobkyňu vydané v zlúčenom územnom a stavebnom konaní stavebné povolenie na stavbu: „Rodinný dom – 1bj, garáž + pivnica a bazén + oplotenie v Meste Humenné, na pozemku parcela č. KN X, X. v kat. úz. H.. V súlade so schválenou projektovou dokumentáciou bolo oplotenie navrhnuté zo železobetónu + prírodný kameň vo výške 1,5 – 2,1 metra.

V danom prípade nebolo sporné, že celé navýšenie oplotenia (do výšky 3,75 – 4,00 metra oproti pôvodnej povolenej výške 1,5 – 2,1 metra) bolo zrealizované bez stavebného povolenia napriek tomu, že v podmienkach č. 2 stavebného povolenia je uvedené, že stavba sa uskutoční podľa projektovej dokumentácie vypracovanej Ing. V., overenej v stavebnom konaní, že prípadné zmeny sa nesmú uskutočniť bez predchádzajúceho súhlasu stavebného úradu. V danom prípade bola sporná otázka, či bola žalobkyňa povinná predložiť doklady – posúdenie vykonané oprávnenou osobou, že presvetlenie obytnej kuchyne rodinného domu J. spĺňa požiadavky Stn 734301, Stn 730580-1, Stn 730580-2, vrátane diagramu presvetlenia pre jestvujúcu výšku oplotenia 3,75 – 4,00 metra, tak, ako to nariadil správny orgán v súvislosti s konaním o dodatočnom povolení stavby.

Podľa § 88a ods. 1 prvá veta zákona č. 50/1976 Zb. ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi.

Podľa § 88a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote, alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpore stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. Na postup stavebného úradu pri dokazovaní sa preto použijú ustanovenia § 34 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení zákona č. 122/2006 Z. z..

Z ustanovenia § 88a ods. 1 prvá veta zákona č. 50/1976 Zb. aj podľa odvolacieho súdu nesporne vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočnenej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, teda so záujmami chránenými stavebným zákonom a ostatnými právnymi predpismi, bolo na žalobkyni ako na vlastníkovi, najmä so zreteľom na to, že stavbu uskutočnila svojvoľne, čím porušila zákon.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že nepovolená časť stavby je v súlade s verejným záujmom. Žalobkyni totiž nič nebránilo predložiť požadované doklady a aj v prípade spochybnenia, či sa naozaj jednalo o obytnú kuchyňu, jej nič nebránilo zúčastniť sa pracovného rokovania zvolaného žalovaným na deň 21.6.2006, v rámci ktorého bola vykonaná aj obhliadka rodinného domu manželov Prokopových, vrátane obytnej kuchyne, prípadne dodatočne nahliadnuť do spisu žalovaného.

Skutkové zistenie žalovaného o tom, že kuchyňu manželov P. možno považovať v zmysle Stn č. 734301 za obytnú kuchyňu, bolo založené na vykonanej obhliadke, ktorá sa uskutočnila dňa 21.6.2006, o ktorej obhliadke bola okrem iného upovedomená aj žalobkyňa. Z vykonanej obhliadky bolo nesporne zistené, že predmetná kuchyňa manželov P. spĺňa technické požiadavky pre obytnú kuchyňu, teda viac ako 8 metrov a okno do miestnosti.

Súd z obsahu spisového materiálu mal ďalej za preukázané, že stavba plota stojí vo vzdialenosti 1 metra od obytnej kuchyne žalobcov. Takúto stavbu možno považovať aj podľa názoru odvolacieho súdu za rozpor s nielen verejným záujmom, ale aj s oprávnenými záujmami vlastníkov susedného pozemku (manželov P.) a na ňom ležiaceho rodinného domu, ktoré v sebe ingeruje taktiež zákaz neprimeraného zasahovania do výkonu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Tento zákaz je navyše obsiahnutý aj v ustanovení § 4 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. Podľa tohto ustanovenia „umiestnením stavby a ich užívaním nesmie byť zaťažené okolie nad prípustnú mieru a ohrozovaná bezpečnosť a plynulosť prevádzky na príslušných pozemných komunikáciách. Umiestnenie stavby musí zodpovedať urbanistickému a architektonickému charakteru prostredia a **požiadavkám na zachovanie pohody bývania.**“

Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že žalobkyňa nielenže nepredložila požadované doklady (projekt preslnenia), ale postavená stavba je v zrejmom rozpore aj s požiadavkou na zachovanie pohody bývania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci žalovaným i krajským súdom. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP ako vecne správny potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením veci a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1, § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko neúspešná žalobkyňa právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá a žalovanému žiadne trovy nevznikli a ani si ich neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 23. septembra 2009

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth